

[Ministeren for offentlige arbejder.]

at gå i gang med jordarbejdet og venter kun på endeligt svar fra de tyske regeringsmyndigheder, hvis tilslutning til de danske planer er nødvendig af hensyn til begge toldstedernes koordinering, og fordi der skal flyttes jord fra tysk til dansk side, altså jordfyld.

I august måned forrige år modtog vi meddelelse om, at den tyske udenrigsminister gerne så, at en repræsentant for den danske regering og den tyske forbundsregering optog forhandlinger om sagen. Efter modtagelsen af de for påbegyndelsen af forhandlingerne nødvendige planer anmodede ministeriet for offentlige arbejder den 13. november 1952 udenrigsministeriet om at meddele de tyske myndigheder, at man var rede til forhandlinger, og at man nu forventede fremsat et forslag fra tysk side om tidspunkt og sted for forhandlingerne. Den 3. januar 1953 har vi fra udenrigsministeriet fået meddelelse om, at det tyske udenrigsministerium har anerkendt modtagelsen af vor meddelelse om, at man fra dansk side var rede til forhandling, idet det tyske udenrigsministerium dog forbeholder sig senere at give nærmere meddelelse om, hvornår disse forhandlinger kan finde sted. Der er altså fra dansk side ikke nogen som helst hindringer for, at man kan begynde at lave det hele med det samme. Det, vi venter på, er de forhandlinger, som det tyske udenrigsministerium har forbeholdt sig at give meddelelse om tidspunktet for.

Jeg håber, at jeg med disse bemærkninger har besvaret det ærede medlems spørgsmål fyldestgørende.

Heick: Jeg takker den højtærede minister for svaret; det vil blive bemærket med interesse i grænseegnene, både nord for grænsen og syd for grænsen, og jeg er ganske sikker på, at det vil give anledning til, at man syd for grænsen gør den tyske regering opmærksom på, at for nærværende ligger initiativet hos de tyske regeringsmyndigheder. Det er med tilfredshed, jeg konstaterer, at der i hvert fald ikke fra de danske officielle myndigheders side er sket nogen forsinkelse af planerne, og jeg vil endnu en gang takke for det udførlige svar.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Bomholt* til undervisningsministeren.

Med hvilken motivering har undervisningsministeren undladt at fremsætte det forslag til revision af lov om ungdomsskoler, som ifølge lov nr. 95 af 14. marts 1951 skal fremsættes i indeværende rigsdagssamling?

Bomholt: I foråret 1951 forlængede vi loven vedrørende ungdomsskoler for ufaglærte for to år. Vi overvejede, om vi ikke skulle nøjes med at forlænge den for eet år, men vi gik ind for to års forlængelse i overbevisning om, at det ville være den sidste forlængelse. Det blev udtrykkeligt fastslået, at revision skulle finde sted i indeværende samling. Ungdomsskolekommissionen, der skulle udarbejde forslag til ny lov om forskellige ungdomsskoleformer, aftenskole o. s. v., forcerede sit arbejde, ikke mindst takket være en ihærdig indsats fra ministeriets embedsmænd, og straks ved rigsdagssamlingens begyndelse afleverede vi et forslag om ungdomsskoler. Der var praktisk talt enighed mellem kommissionens 24 medlemmer, repræsenterende så at sige alle organisationer for ungdomsoplysningen.

Alle vi, der arbejdede med forslaget, gik ud fra, at vort arbejde ville blive respekteret, også i den forstand, at dets resultater i tide ville komme til behandling i rigsdagen i indeværende samling. Jeg som kommissionens formand tilstræbte på alle punkter realpolitiske løsninger, der såvidt muligt kunne samle til alle sider, netop med henblik på, at virkeliggørelsen ikke kunne og ikke burde være langt borte. Men måned efter måned er gået, der er intet sket, og først nu i dag for 10 minutter siden fremsættes forslaget skriftligt, hverken forslag eller fremsættelsestale er endnu omdelt til tingets medlemmer, og vi er så nær ved rigsdagssamlingens afslutning, at det faktisk vil være umuligt at færdigbehandle lovforslaget i denne samling. Det er en skuffelse for de hundreder af lærere, der havde berettiget håb om en forbedring af deres løn- og honorarforhold, for de mange ungdomsledere, der har brug for bedre arbejdsmuligheder og friere pædagogiske vilkår, ikke mindst med hensyn til betænkningens afsnit om fritidsarbejde. Og det er en skuffelse for alle de hjem, der er aktivt interesserede i en forbedring af ungdommens kulturelle kår.